

מסורת הש"ס

[illegible]

וְיָשָׁא אֶחָת מִן הַנָּאן מִן
הַקְּטָנִים מִמֶּשְׁקָה יִשְׂרָאֵל
לִמְנוּחָהּ וּלְעוֹלָהּ וּלְשִׁלְמִים
לְכַפֵּר עֲלֵיהֶם נָאֻם אֲדָנִי
אֱלֹהִים: יִחְזָקֵל מִה מִן
וְכָל מַעֲשֵׂה בְּקֶר וְנָאֻם
כָּל אִשָּׁר יַעֲבֹר תַּחַת הַקֶּשֶׁט
הַמַּעֲשִׂירִי וְהָיָה קֶרֶת לֵיךְ
וְיִקְרָא כֹל לֵךְ

[illegible]

הובא בסוף המעכת

[8] מה לכלאים שמצותו

[illegible]

הוא בכך. גזירת הכתוב שלא יות (לט) תכלת וארגמן וגו' בלתי עמרה: רב שישא בריה דאבייבא למימר מיהדר דינא

(ב) מה לכלאים שמצות
 דרב אידי אמר משום
 דינא ותיתי במה ה
 קדושתה אוסרתה חלל
 ורם שכן באים מכלל
 (ג) הדין לא ראי זה כרא
 וזה (ד) הצד השווה ע
 ומותרי לגבוה אף א
 שממורה להדירי את
 להצד השווה שבתן
 אמר רב אשי משום
 דדינא פרכא מהיכא
 מום (ה) מה לבעל מום
 כקריבין אמר ליה רב

וַיֵּצֵא דָוִד יוֹכֵבֵד הַלְחִי־
בְּקִרְבָּיִם וּמֹתֵר הַלְחִי־
לְיוֹצֵא דָוִד שֶׁנֶּאֱמָר אִנִּי
יוֹכֵבֵד הָיִיתִי לְכַל מִמֶּנִּי
בְּקִרְבָּיִם יֵצֵא דָוִד יוֹכֵבֵד
זֶה כְּרִיאָה זֶה וְלֹא רֵא וְזֶה
שֶׁבֶהן שְׁמוֹתֵיהֶם לְהַלְחִי
כִּי"ש מִרְפָּה שְׁמוֹתֵיהֶם
נִגְבוּה מִה לְהַצִּד הַשְּׁחוֹת־
מִכָּלָל בְּטִירְפָּה דָּוִד
רַב אַחֵא אָמַר דְּרֵתֵיהֶם
שְׁהוּתָהּ מִכָּלָה מֵאֵל
דְּעוֹלָת הָעוֹף לִבְבוּה
אַשְׁתְּרוּי אֲשֶׁתִּי^א חֲמִי
תְּמוֹת וְזִכְרוֹת בְּעוֹפוֹת
הָעוֹף לְכַתְּנִים כְּתָנִים
וְאֵלָּא פִּיכֵר הָכִי מִה לִּי
מוֹמֵן בִּיכֵר תֹּאמֵר בְּטִירְפָּה
נִזְכָּר מִשִּׁי' אֲצִמְטִירָךְ לִי
מִמֶּנִּי^ב מִמֶּתֶם נִפְקָא^ג לִי
לְיִשְׂרָאֵל^ד מִכָּל אִשְׁתֵּי
נִפְקָא^ה לִי פִרְט לְמִרְפֵּי
דָּא מִמְשַׁקֵּה יִשְׂרָאֵל וְ
הִיתָה לָּהּ שַׁעַת הַכּוֹשֵׁט
הַכֹּסֶם אֲבָל הִיתָה לִּי
תַּחְבֵּס רַבֵּךְ רַחֲמָנָא
רַחֲמָנָא כָּל אִשְׁרֵי עֵינֵי
הֵיכָא דְּמִרְפָּה וְלִבְסוֹף
אֲבָל הַקְדִּישָׁה וְלִבְכֵּס
דְּאִקְדִּישָׁה הוּא חוּיָא
רַחֲמָנָא מִן הַבֵּק^ו לְצִי
מִנְחַת חֻטְאֵי וְאֹחֲרֵי
אוּנָן שְׁמוֹל יוֹם מִחוּסְרֵי
שְׁלֵא רַחֵם^ז לִי דִּי וְרַגְלִי
לִי עַל גְּבִי כְּלִים עַל גְּבִי
פִּסּוֹל^ח קִמְץ בְּשִׁמְאֵל^ט לִי
וְעֵלָּה בִּידוֹ צִירוֹ אוּ גִּי
הִיתָר וְהַחֲסֵר פִּסּוֹל
אַצְבָּעוֹתָיו: גַּמ' לֵמַח לִי
הַמְנוֹת שְׁקִמָּן זֶר וְאֵל
מִנְחַת חוּטָא מְעוּנָה
שְׁלֵא יוֹתָא קִרְבֵּנוּ^י

בכך רב שישא בריה
דאיכא למימר ליהדר
מה למליקה שכן
ודם יוכיחו מה לחלב
תר מליקה תוכיח וחזר
הן ולא ראי זה כראי
היה ואסורין להדויס
גביא טרפה אף על פי
מותרת לגבוה מה
בן מצותה בכך אלא
איכא למימר מעיקרא
א מיתחית לה מבעל
שכן עשה בו מקריבין
חא ז סבא לרב אשי
ז עשה בו מקריבין
ז ואסור לגבוה מה
יוש בבכורה בעל מום
שכן עשה בו מקריבין
ח וחזר הדין לא ראי
כראי זה י^ו העד השוה
יוש ואסורים לגבוה
להדויס תהא אסורה
שבחן שכן לא התירו
שהותרה מכללה א"ל
א לרב אשי טרפה
היא אילימא מליקה
על מום נמי בעופות
ז וחזרת בבחמה ואין
אלא מליקה החטאת
שליחיה יורה הא וכו'

הַמִּשְׁכָּן גִּבּוֹר קָם וְ
צִדְדֵי הַשְּׁהוּ שֶׁבָּחָן שָׁכֵן
פָּה וְ שָׁכֵן וְ שָׁכֵן וְ שָׁכֵן
וּמִרְפֵּה מַחְבֵּא נִפְקָא
מִקֵּה יִשְׂרָאֵל מִן הַמּוֹתֵר
עֵיבּוֹר תַּחַת הַשֶּׁבֶט
שְׁאִינֶה עֹוֹבֶרֶת צִרְיִי
אֶל לְמַעֲוֵי הֵיכָל דְּלָא
דּוּמִיָּא דַּעֲרֵלָה וְכִלְאִי
שַׁעַת הַכּוֹשֵׁר אִימָא
אֲשֶׁר יַעֲבֹר וְאִי כֹתֵב
הוּא אֲמִינֵי לְמַעֲוֵי
קִדְיֶשָׁה דּוּמִיָּא דַּמַּעֲשֵׁר
נִטְרָפָה רַב־עֵידִנָא
יִמָּא תַחֲכֶשֶׁר וְ כֹתֵב
יְכִי: מַתְנִי: אַחֵר
הַמִּנְחֹת שֶׁקֵּמְצֵן זֶר
נִגְרִים מִחוּסֵר כִּיפּוּרִים
עָרַל טָמֵא וְיֹשֵׁב עֹמֵד
וְכָל הַיָּדִים וְכָל הַיָּדִים
וְכָל הַיָּדִים וְכָל הַיָּדִים

הוא מלך או קורט של
למחנה אחר מנחת
לר"ש איצמירי
ולכונה שלא יהא
מהודר ובדין הוא שת

מטאת. מטאת אינה טעויה

(ס) **מה** אבאים שכן מצותו בכך. ואע"פ דאפשר לקיים בטלית של זמר מ"מ כסדיון של פשתן שהיבן בלילית לא אפשר לקיים בכך וכו' ולתנא גיד השנה בנמוכר יוכיח דליון מנמוס בכך וצרי לגביה כדלמר בירמ ג"ה (חולין 5) וזי תימא לא ג"ה שכן מחזיר גיד יוכיחו וז"ל ר"ב דליון לא ג"ה שכן מחזיר גיד יוכיחו חצוק לא שייך למעבד מנייה יוכיחו: **בעל** מוס נמי הותר בעופות. וז"ל דהשתא מצי למילף ממחוסר אבר ויולא דוסן ולבסוף כשאמר שכן מומו ניכר אחי הכל שפיר:

ששכ מושב ניכר. ואין לומר דמחשך
ומן ואחרת ואת בנו ומוקפה
עובד ורובע ואתן ויכחו דכל
הני ש' להם [א] קול ויכר מטריפה
בגמי מעיס [ב] יודע כלל כי היכי
למשיב יואל דופן מומו ניכר משום דיש
לו קול ומחיה דשריא להדישו ואסורה
לנבוח אפ"ל ללמוד טריפה דמה להיא
לשכוח אפ"ן בגמיה לגבוי ובא מומה
יכיר: **דומא** קדשה וסאן הכים.
וא"ת * והא אמרין פ' כל שעה (פסחים
דף כה.) ובכל הכשר (חולין דף קנח.)
קאמר אומרת כלאי הכרים עיקרין נאמר
ואלא ויטה לה שעת הכושר קודם
השרשה ויש לו לומר דכלאי דמשיב
בגמיה קרא איירי בעננים שעושין מהם
יוין לנמיס דלדרשין (פסחים דף מה.)
ומן המחמין מחמת דב' מלות שנשתיירו
בצור הגהו לא היתה להם שעת הכושר
לדקוק דהרץ שמוע הוא שיהיה לו
שעת הכושר קודם השרשה ומן החרץ
אין עושין נמיס וא"ת אותם עננים
שעומן היתה להם שעת הכושר קודם
השרשה ואמרינן ו"ל דמה שמוקף
באסור אחר שנועה כלאיס גנדל
אחרין כן לא היה לו מעולם ^(א) (אחרין כן)
שעת הכושר והאי דמיתקן ק"פ מה
שגדל קודם לכן לפי שא"ל להבדיל זה
מה להפריש ערובתם:

בכתב רחמנא ב"א אשר יקבור אע"פ
דמוכא דהיכא שיהיה לו שעת
הכוסר לא יפליין ממשקה אלא פל"ה
מחיייתא ליה ככל דוכתא פ"ה כל האסורין
תמורה ק"ט. גבי נפד' משום דע"י
ש' תלתא אסורין * מקטין דאין לחלק:
שקמצין ור' און ב"ה. והוא הדין
ס' שמוי יין ופרוטי ראש
ומחיה ומחיה ועבודה כדאמרין בפרק
א"לכו ב"ה הגשרפין (סנהדרין ק"ט. פ"ג.) ותנא
ושיר * **בן** כתיבא אומר יחזור
ויקטין ביטין. למאי דמוכא בגמרא
הוא הדין אטלוהו פסולי דלעיל ב"ה
תתמוה דלא עריב פסול שמאל עדי
פסולי לעיל דל' וי"ל משום ס"ד
דשמאל לעיל דלית ליה הכשירא כיום
ההפסורים * קבוע עבודה ולא תועיל
תנא מורה: **חסר** שקמצין ביראשי
אצבעותיו. אבב דמפרש יתר חזר
ומפרש חסר כיואל ב' אף על גב
דלרוד וגריגר וקורט משום חסר הוא:

וַיִּחְזֹר וַיִּקְמוּץ בַּיּוֹם הַזֶּה קִמְצוֹ
 נָה פָסוּל מִפְּנֵי שֶׁאִמְרוּ הַקּוֹמוּץ
 יֵין וְחֹסֶר יֵין שֶׁקִּמְצוֹ בְּרֹאשִׁי
 וְאֶחָד כָּל הַמִּנְחֹת לִיתֵּנִי כָל
 אֶ"ר שֶׁמֶעוֹן בְּדִין הוּא שֶׁתִּהְיֶה
 נִשְׁכָּר וּמִפְּנֵי מָה אֵינָה מִעוֹנָה
 חֲמַט חֶלֶב מִעוֹנָה נִסְכִּים
 שֶׁלֵּא

ד: גמ' שלא יהא קרבונו מהודר.
מים בפרק שמי מדות (לקמן דף ט:):

שיימה מקובצת (היטעד)

העצ הסוד לא עושה הוא
קיים מן העד השנה מיצא
תועל ומס שמתורגם
להרשט ואחרים לגבות
ערישה שאסורה להרשט לא
לא שכן. ר"ח: [א] במסירה
אין מסירה (כ"ד): [א] במסירה
ישראל. חס' לקמן (דף
[א] מן המורה להרשט נספק
אין נמי מכל: [א] חזית
מסירה. ערישה עוברת
פסוק: [א] חזית ערישה.
היחוס כחך רחמנא מן
הרשט נמחק: [א] חזית עוברת
חזקת אדם כל: [א] חזית
ר"ח דאית ורגלים ערל סלא.

[illegible]

התעוררתי באמצע הלילה וראיתי את אורי
הנער שלי, בן ה-17, שישן על הספה
הקטנה. הוא היה לבוש בגדים
חמים, וראיתי את פניו המלאים
בשקט. חשבתי עליו, על הילד
הזה, על הדרך בה גדל, על
האחריות שיש לו, על החרוץ
הזהבני שיש לו. חשבתי על
העתיד, על הדרך בה יבנה
את חייו, על הדרך בה יבנה
את ביתו. חשבתי על הדרך
בה יבנה את משפחתו, על
הדרך בה יבנה את עתידו.
חשבתי על הדרך בה יבנה
את חייו, על הדרך בה יבנה
את ביתו. חשבתי על הדרך
בה יבנה את משפחתו, על
הדרך בה יבנה את עתידו.

בן חורא אכולו (ג) נדרש
מכר בריצי המדר במס'
הביצה. לר' שמואל קמח:
היה שלא משטן על נדר
כל פס הדי' (ג) חיות
היוני חלב נמחק: (ג) לרס
קובל. גליון. וראי לימא
היה יכיר חיות חסן מוסר
ניכר ומוסר החבור קר
לית אכן מוסר ניכר ריל
היה לנכר טריפס קר לית
מוסר ניכר ריכר להו לאותן
הואר שרבעו אבל טריפס
היה טריפוס שאינו ניכר
בגון נקבו הדיון: תרי-
לן חיל. דקטשה
לרומא וסדאי כיון שדמאל
היה טריפס חסן חסן

כחורא מודה רבין שהוא קרוב להכשיר (ונסמל) (נמחק וטיל שצ"ל) (ומקרי שם) עבודה פסול עלה
 הו ילי ליה (מקנה) ודיה כמו נשפר הים על (הצעת) ופסול קמיל בן בתיא ואפי' תיזוי ויקמון בימין
 דאמרינן מיש שמאל רציה ליה כו' ומשום הכי מכשיר בן בתיא שיחזור ויקמון וייל דרצי הסבורה
 וקאי הכא ומדחי ליה, ת"ח:

ר בו מקריבין כקריבין טריפה שאמורה
לקרוא רבעל מום ומה בעל מום שקדוש
ז מקריבין כקריבין וייל דאיכא דרשה
כרם שמתירים להדוּט. אין זה כשא